

РЕШЕНИЕ

№ 682

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 129-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЮЛЯЙ Ш. КОКОЕВА

при участието на секретаря ИВЕЛИНА ОГН. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от ГЮЛЯЙ Ш. КОКОЕВА Административно наказателно дело № 20211110212034 по описа за 2021 година

За да се произнесе съдът взе предвид следното :

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление (НП) № *****, издадено от инж. Д.Г.И, в качеството на директор на Дирекция „Инспекция по труда - София“, с което на основание чл.416, ал.5, вр.чл.414, ал.3 от КТ, за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ, на *****, представлявано от управителя Р.Г.П е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

Недоволен от НП е останало санкционираното юридическо лице, а именно *****, което чрез своя управител обжалва същото в срок /НП е връчено на 11.08.2021 г. на служител в офис на дружеството, а жалбата е входирана в ДИТ-София на 18.08.2021 г./. В жалбата е материализирано искане за отмяна на НП, като се поддържа, че същото е неправилно и незаконосъобразно като издадено в нарушение на административно-производствените правила и на материалния закон. Поддържа се, че лицето Е.П. е било на стаж в дружеството, което се изтъква като причина, поради която се е намирала в проверения офис на същото. С тези съображения се оспорва наличието на трудово правоотношение между нея и дружеството, с

оглед на което се счита, че обжалваното НП е издадено при неправилно приложение на материалния закон. Изложени са съображения и за това, че извършената проверка не е била обективна, тъй като заедно с двете служителки на ДИТ-София във въпросния офис на дружеството-жалбоподател е влязло и трето лице – мъж, който се представил като съпруг на бивша служителка на *****, който бил взел от офиса плик с парична сума, оставен именно за получаване от въпросната бивша служителка. С тези съображения се моли за отмяна на обжалваното НП, а при условията на алтернативност се моли за намаляване на размера на наложената имуществен санкция.

В съдебно заседание, дружеството-жалбоподател, редовно призовано се представлява от адв. ЙО.Т, която поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалваното НП по изложените в нея съображения. Претендират се направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна – директорът на ДИТ - София, чрез своя процесуален представител - юрисконсулт ЙО.П, оспорва жалбата. Моли съда да потвърди НП, като законосъобразно и правилно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания от другата страна адвокатски хонорар.

В хода на съдебното следствие са разпитани в качеството на свидетели актосъставителят Г.С и свидетеля по акта, която е била и свидетел на установяване на нарушението – А.Н, както и трима свидетели, които са допуснати при режим на довеждане на жалбоподателя – Е.П., Д.Б и А.С. Приобщени са писмените доказателства, представени с административно наказателната преписка.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено от **фактическа страна** следното:

На 15.06.2021г., в Г*****, представляващ офис, стопанисван от ***** била извършена проверка от инспектори към ДИТ-София, при която е установено, че в офиса полага труд на компютър лицето ЕЛ. Т. П..

С цел установяване причината, поради която се намира на обекта и отношенията и с дружеството, което я стопанисва, на същата е предоставена

декларация, в която собственоръчно е попълнила, че работи в ***** с работно време от 10.30 часа до 15.00 часа, трудово възнаграждение в размер на 100 лева седмично, почивни дни – събота и неделя и почивка в работния ден – 1 час.

На място е оставена призовка по чл.45, ал.1 АПК, с която е изискано от представляващия ***** да се яви на адреса на ДИТ-София и да представи посочените в призовката документи.

Проверката приключила със съставяне на Протокол за извършена проверка изх. №*****., който е връчен на управителя на ***** на 19.07.2021 г. и на същата дата срещу дружеството е съставен ***** г., за това, че в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, към 15.06.2021 г. не е уредил отношенията при предоставяне на работна сила с лицето ЕЛ. Т. П. като трудови правоотношения, като сключи писмен трудов договор. Така съставеният АУАН е предявен и връчен на управителя на ***** на 19.07.2021 г.

В хода на производството и след съставяне на АУАН срещу дружеството, бил представен трудов договор, сключен между ***** и ЕЛ. Т. П. от 19.07.2021 г. Същият е бил регистриран в НАП с уведомление по чл.62, ал.5 КТ с вх. *. Трудовият договор и уведомлението, подадено до НАП са представени по преписката с възражението срещу АУАН с вх. ***** г. В същото управителят на дружеството поддържа, че лицето Е.П. е започнало работа по трудов договор от 21.07.2021 г., като до дата 19.07.2021 г. ѝ било проведено безплатно обучение. Посочва, че в лично качество е предоставяла на П. свои лични средства в размер на 100 лева.

Така подаденото възражение е оценено като неоснователно, поради което и въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

По доказателствата.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателства – показанията на разпитаните свидетели, които са кредитирани от съда – актосъставителя С. и свидетеля по акта - Н., както и от писмените доказателства, приобщени на осн. чл.283 НПК, а именно: АУАН, НП, известие за доставяне на НП, заповеди за удостоверяване компетентността на АНО и актосъставителя, Протокол за извършена

проверка, призовка по чл.45, ал.1 АПК, декларация от Е.П., идентификационна карта, справка от ТР към АВ, сигнал по повод на който е извършена проверката, възражение срещу АУАН и приложения към него, писмо от ректора на УНСС.

По отношение на приетите за установено факти доказателствената съвкупност обособена от гласните доказателствени източници не е еднопосочна, доколкото свидетелите, допуснати при режим на довеждане на жалбоподателя поддържат, че лицето Е.П. към датата на проверката не е полагала труд, а е била на стаж в ***** и не е получавала трудово възнаграждение. Тези твърдения са изцяло в подкрепа на изложената в жалбата защитна теза, изложени са от лица, които по някакъв начин към момента са /св. П. и св. Б./ или са били /св. С./ обвързани с дружеството-жалбоподател, поради което съдът счита, че следва да се отнесе изключително критично към техните показания, като ги подложи на внимателна проверка за достоверност. При така извършената проверка, на първо място се установи, че не отговаря на истината изложеното от св. С., че както той, така и св. П. са изпратени на стаж в ***** от университета, в който учат – ***** . На първо място, така изложения от него факт, в съдебно заседание, проведено на 07.12.2021 г. се опроверга от показанията, дадени от св. П. в следващо съдебно заседание, проведено на 15.02.2022 г., след като беше вече изискана от съда справка от УНСС със запитване дали от Университета е препоръчано на св. П. провеждане на стаж в ***** . От постъпилото по делото писмо от ректора на УНСС също се установява, че УНСС не е препоръчвал на Е.П. да провежда стаж в ***** и няма информация тя да е провеждала стаж там. Посочено е, че на Е.П. е признат преддипломен стаж, проведен през 2018 г. в „Българска енциклопедия” към БАН.

Самата Е.П., в показанията си, дадени в с.з., проведено на 15.02.2022 г. поддържа, че е решила да проведе стаж и в ***** , тъй като не е била сигурна дали ще бъде признат стажа, който е провела в БАН. Същевременно обаче сочи, че е провела стаж в ***** от 19.04.2021 г. до 19.07.2021 г., а факта, че стажът, проведен в БАН ще бъде признат от УНСС узнала в средата на м.юни. При това положение няма логично обяснение за причината, поради която стажът в ***** е

продължил чак до 19.07.2021 г., при положение, че с оглед твърденията на св. П. през този период тя е имала държавни изпити, за които усилено се е подготвяла. Включително заяви, че си спомня датата на конкретната проверка, тъй като е имала изпит седмица след това. Отделно от това буди недоумение факта, че за така наречения стаж, провеждането на който е следвало да се удостовери пред УНСС не са били изготвени и съответно не са представени никакви документи, нещо повече – св. Б. заяви, че на нея не и е известно да се съставят документи за провеждане на стаж.

Противоречия в показанията на св. П. са налице и относно това какво точно е извършвала в офиса на *****, доколкото първоначално твърди, че нямала право да пипа нищо, а само на гледа, а в последствие – че по време на проверката е разработвала лекции на служебен компютър, намиращ се в офиса на *****.

Противоречие е налице и по отношение на почивката от 1 час, която е посочила в попълнената от нея декларация. В отговор на конкретно зададени въпроси, свидетелката първоначално твърди, че не е имал конкретно работно време, а е посочила периода от 10.30 до 15.00 часа, тъй като обикновено в този период е присъствала в офиса и никой не я е задължавал да идва в този час. От друга страна обаче, запитана за посочения час на почивка, посочва, че е написала в декларацията си – 1 час, защото е имала време, през което е можела да излезе и да свърши нещо лично. Така изложените факти от свидетелката взаимно си противоречат, доколкото същата не би имала нужда от време за почивка за да излезе и да свърши „нещо лично”, ако няма задължение да спазва определено работно време, в което да е в офиса, каквито са първоначалните ѝ твърдения.

Всички тези противоречия в показанията на разпитаните трима свидетели, допуснати при режим на довеждане на жалбоподателя, обосновават логичния извод за недостоверност на същите и явен стремеж за излагане на факти в полза на ***** с цел избягване понасянето на административно-наказателна отговорност от страна на дружеството. Този извод се подкрепя и от факта, че дори във възражението си срещу АУАН управителят на ***** поддържа, че на лицето Е.П. е било проведено безплатно обучение до 19.07.2021 г. и след като обучението ѝ е приключило, с нея е бил сключен трудов договор. Не се сочи, че тя е била на

стаж, който и е бил необходим за удостоверяване пред УНСС, не са съставени никакви документи за този стаж, като след приключване на обучението /което е продължило 3 месеца/ лицето е назначено на трудов договор.

От всичко изложеното и от установените факти, се налага извод за това, че към датата на проверката, св. Е.П. е присъствала във въпросния офис, стопанисван от ***** именно с цел обучение – усвояване на необходимите умения за изпълнение на длъжността „организатор работа с клиенти”, на която длъжност е била назначена впоследствие /с трудов договор от 19.07.2021 г./ след приключване на „тримесечното ѝ обучение” или по-скоро „срок на изпитване”.

Съдът кредитира и писмените доказателства, представени с административнонаказателната преписка и описани по-горе. Същите са редовни от външна страна и удостоверяват отразените в тях факти.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Безспорно е установено, че ***** е работодател, осъществяващ дейност на територията на гр.София, по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТ, поради което се явява подконтролен субект на Дирекция „Инспекция по труда – София”, с оглед спазването на разпоредбите на КТ и подзаконовите нормативни актове по приложението му. В отговор на направеното възражение в жалбата, че дружеството няма горепосоченото качество по отношение на лицето Е.П., тук е моментът да се отбележи, че законодателят не изисква наличието на сключен трудов договор или обявено на осн. чл.405а от КТ трудово правоотношение за да се приеме, че правоотношението между две лица е трудово, а е от значение естеството на самото правоотношение.

На датата на проверката на място в обекта, стопанисван от ***** /съгласно представената идентификационна карта/ – 15.06.2021 г., лицето ЕЛ. Т. П. е престирило работна сила, като е работила на компютър и се е обучавала за изпълнение на длъжността „организатор работа с клиенти”, за което е получавала възнаграждение от управителя на дружеството - Р.П, в размер на 100 лева седмично. Работила е на непълно работно време, с работен ден от 4 работни часа, с работно време от 10.30 часа до 15.00 часа, с почивни дни – събота и неделя и почивка в работния ден – 1

час.

Всички тези обстоятелства са декларирани и от нея в попълнената декларация по време на проверката.

Съдът намира за абсолютно неоснователно твърдението, че св. П. не е разбрала какво попълва и че била „накарана” да посочи конкретни факти в декларацията, без да осъзнава техния смисъл и значение. Става въпрос за грамотно лице, което в този момент завършва висше образование и има претенции да изпълнява длъжност, свързана с организиране на работа с клиенти в офис на преводаческа агенция. С оглед на възрастта и образователния статус на такова лице, от чието интелектуално ниво съдът придоби непосредствени впечатления по време на разпита му в качеството на свидетел е немислимо, недопустимо и невъзможно да се приеме, че не е разбрало въпросите в попълнената декларация и дължимите достоверни отговори, поради стресовата ситуация, в която се оказала за първи път, като се има предвид, че ситуацията в съдената зала също е достатъчно стресова за лице попадащо за първи път в подобна обстановка, но в тази ситуация свидетелката бе изключително обрана и прецизна в твърденията си.

При това положение се налага извод за това, че в попълнената от нея декларация свидетелката е декларирала наличието на всички елементи на трудово правоотношение и обективно е било налично такова, доколкото и от фактическите действия, които е извършвала в офиса по време на проверката – работела е на служебен компютър, се налага несъмнен извод за това, че същото покрива признаците именно на трудово правоотношение.

Съдът не споделя виждането за неправилно установена фактическа обстановка в хода на административно-наказателното производство. Разпоредбата на чл.62, ал.1 от НК не е обвързана с продължителността и повода за изпълнение на трудови задължения. Защиатавайки интересите на работника, законодателят е въвел задължение за работодателя, да урежда като трудови – с трудов договор в писмена форма, отношенията по предоставяне на работна сила, независимо от тяхната продължителност и цел, като изрично е предвидил в чл.70, ал.1 от КТ, че когато работата изисква да се провери годността на работника или служителя да я изпълнява, окончателното приемане на работа може да се предшества от договор със срок за изпитване до 6 месеца. Такъв договор може да се сключи и когато работникът

или служителят желае да провери дали работата е подходяща за него. Именно елементи на такъв договор се установи, че покрива правоотношението между ***** и лицето ЕЛ. Т. П..

С оглед на така изложеното, съдът счита, че в конкретния случай е било налице трудово правоотношение, поради което работодателят е следвало да уреди отношенията по предоставяне на работна сила като трудови правоотношения, като сключи трудов договор в писмена форма с лицето ЕЛ. Т. П.. Като не е сторил това, включително и към 15.06.2021 г. – датата на проверката, на която П. е била заварена в обекта да престира работна сила, изпълнявайки задълженията за длъжността „организатор работа с клиенти“ в полза на работодателя ***** , последният е допуснал нарушение на разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ, вр.чл.1, ал.2 от КТ.

Така, съдът установи наличието на всички кумулативни предпоставки, обуславящи нарушението и пристъпи към служебна проверка за законосъобразност на НП.

В чл.57 ЗАНН са изчерпателно изброени реквизитите на наказателното постановление, като дори липсата само на един от тях прави акта незаконосъобразен. Обжалваното постановление е издадено от компетентен орган и в пълно съответствие с изискванията на чл.57 ЗАНН, поради което и същото е законосъобразно. В обстоятелствената част на обжалваното постановление е описано извършеното административно нарушение, констатирано с АУАН, обстоятелствата при които е извършено нарушението и същото правилно е квалифицирано от административно – наказващия орган като нарушение по чл.62, ал.1 от КТ.

Съдът намира, че обстоятелствата по извършване на нарушението са описани с всички съставомерни признаци на констатираното нарушение, позволяващо на дружеството-работодател да организира адекватно защитата си срещу повдигнатото и предявено административно обвинение.

Тук е моментът да се отбележи, че възражението в жалбата за това, че извършената проверка не е била обективна, тъй като заедно с двете служителки на ДИТ-София във въпросния офис на дружеството-жалбоподател е влязло и трето лице – мъж, който се представил като съпруг на бивша служителка на ***** и взел от офиса плик с парична сума, оставен именно за получаване от въпросната бивша служителка, съдът

счита за абсолютно неоснователно и неотносимо към процесното деяние, за което е санкциониран жалбоподателят. Липсват каквито и да е доказателства за самоличността на въпросния мъж, както и за това, че той е бил заедно с инспекторите от ДИТ-София, дори е да е вярно твърдението, че е влязъл в офиса на дружеството по едно и също време с тях. С оглед на това, така изложените факти се явяват ирелевантни и след като се твърди в жалбата, че за случая е била сезирана Софийска районна прокуратура, то този въпрос стои извън компетентността на настоящия съдебен състав.

За извършеното административно нарушение по чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ от ***** следва да се наложи санкцията, определена в разпоредбата на чл.414,ал.3 от КТ, която предвижда за юридическо лице имуществена санкция в размер от 1500 до 15000 лева. В случая, размерът на наказанието за извършеното нарушение е определен над минималния възможен размер, без да са посочени каквито и да е аргументи за това, в противоречие с разпоредбата на чл. 27, ал.2 и ал.3 ЗАНН. С оглед на това, както наказаното лице, така и съдът е поставен в невъзможност да разбере мотивите на административния орган за определяне на административното наказание в този му размер, което пък лишава съда от възможността да извърши контрол по законосъобразност на тези мотиви. Допуснатото процесуално нарушение не е съществено, поради което не обуславя цялостна отмяна на обжалваното наказателно постановление, но води до ревизиране на наложеното административно наказание в неговия минимум. Предвид липсата на мотиви относно размера на наложената санкция, съдът счита, че размерът на имуществената санкция следва да се редуцира до предвидения в закона минимален размер от 1500 лева именно поради това, че АНО не е изложил никакви мотиви относно отегчаващите обстоятелства, които са го мотивирали да наложи имуществена санкция в размер над минималния, които мотиви да подлежат на контрол за законосъобразност от съда.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че в настоящия случай не са налице основания за приложение на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, доколкото самото деяние не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи на извършени нарушения от този вид. Касае се за формално нарушение /на просто извършване/, доколкото законодателят не е предвидил настъпването на каквито и да е съставомерни негативни правни последици от същото. Това обаче в никакъв случай не означава, че няма

настъпили такива, тъй като неуреждането на правоотношението с работниците като трудово, несъмнено ограничава правата на работниците, които се лишават от възможността да се ползват от правата, предвидени в КТ в защита на техните интереси или най-малкото са затруднени да се ползват от тях. Именно с оглед на обстоятелството, че извършеното нарушение е с характерната обществена опасност за нарушенията от този вид, но поради това, че в обжалваното НП липсват мотиви относно конкретния размер на наложената санкция, за извършеното нарушение следва да бъде наложена имуществена санкция в минималния предвиден в закона размер от 1500 лева, като се измени обжалваното НП в санкционната му част.

С оглед изхода на делото /липсва основание за отмяна на НП, а само за изменението му/ и направеното изрично искане за това, в полза на въззиваемата страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева, на осн. чл. 63д, ал.4 от ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който според съда представлява справедлив размер, съответстващ на фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № *****, издадено от инж. Д.Г.И, в качеството на директор на Дирекция „Инспекция по труда - София“, с което на основание чл.416, ал.5, вр.чл.414, ал.3 от КТ, на ***** е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева, за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ, като **НАМАЛЯВА** размера на наложената имуществена санкция на **1500 (хиляда и петстотин) лева**.

ОСЪЖДА ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Дирекция „Инспекция по труда“ - гр. София, сумата в размер на 100.00 /сто/ лева, представляваща присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд-гр.София в 14-дневен срок от връчване на съобщението за изготвянето му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____